

κατάρρα

κατάρρα, η, ουσ. [<αρχ. κατάρρα]. **1.** θεϊκή επίκληση ή επίκληση υπερφυσικών δυνάμεων από κάποιον, ώστε να πάθει κάποιος κάτι κακό, ο αναθεματισμός: «απ' τα στόματα όλων ακούγονταν βαριές κατάρρες για το δολοφόνο». **2.** η μεγάλη δυστυχία, η συμφορά, η αθλιότητα, η κακοδαιμονία που κατατρέπει κάποιον ή που λυμαίνεται έναν χώρο: «κάποια κατάρρα βαραίνει αυτή την οικογένεια και κάθε τόσο θρηνεί και κάποιος μέλος της || μην μπλέξεις μ' αυτή τη γυναίκα, γιατί, όσοι την ξέρουν, λένε πως η ζωή μαζί της είναι σκέτη κατάρρα || ο πόλεμος είναι κατάρρα». (Ακολουθούν 13 φρ.)·

- γυρίζει σαν την άδικη κατάρρα, βλ. φρ. τριγυρίζει σαν την άδικη κατάρρα·

- δίνω μαύρες κατάρρες, βλ. φρ. ρίχνω μαύρες κατάρρες·

- έπιασαν οι κατάρρες μου, πραγματοποιήθηκαν: «επιτέλους έπιασαν οι κατάρρες μου κι αποκαλύφθηκαν οι απατεωνιές του»·

- κατάρρα τη στιγμή, κατάρρα για τη στιγμή που συνέβη κάτι κακό ή για κάτι που εκ των υστέρων αποδείχτηκε κακό: «κατάρρα τη στιγμή που σε γνώρισα». (Τραγούδι: ανάθεμα την ώρα, **κατάρρα τη στιγμή**, σκοτώσαν οι φασίστες το γελαστό παιδί)·

- κατάρρα την ώρα και τη στιγμή που..., βλ. λ. [ώρα](#)·

- με δέρνει κατάρρα, βασανίζομαι, δυστυχώ, ταλαιπωρούμαι διαρκώς: «με την κατάρρα που με δέρνει, πώς θέλεις να προκόψω στη ζωή μου!». (Λαϊκό τραγούδι: **κατάρρα με δέρνει βαριά**, γι' αυτό δε γνωρίζω χαρά)·

- οι κατάρρες του γύρισαν στον ίδιο, έπαθε ο ίδιος αυτό που καταριόταν να πάθει κάποιος άλλος: «είναι κακός άνθρωπος, γι' αυτό οι κατάρρες του για τον τάδε γύρισαν στον ίδιο»·

- οι κατάρρες του έπεσαν απάνω του, βλ. φρ. οι κατάρρες του γύρισαν στον ίδιο·

- ρίχνω μαύρες κατάρρες, καταριέμαι κάποιον με πάθος: «σ' όλη τη διάρκεια της δίκης οι συγγενείς του νεκρού έριχναν μαύρες κατάρρες στο δολοφόνο»·

- σου αφήνω ευχή και κατάρρα, βλ. λ. [ευχή](#)·

- σου δίνω ευχή και κατάρρα, βλ. λ. [ευχή](#)·

- τρέχει σαν την άδικη κατάρρα, βασανίζεται, αγωνίζεται μάταια: «απ' το πρωί τρέχει σαν την άδικη κατάρρα να βρει μια δουλειά, αλλά τίποτα»·

- τριγυρίζει σαν την άδικη κατάρρα, περιφέρεται άσκοπα εδώ και εκεί: «δεν τον κάνει κανείς παρέα και τριγυρίζει σαν την άδικη κατάρρα». Από το ότι, όταν κάποιος καταριέται κάποιο άτομο άδικα, τότε η κατάρρα του δεν πιάνει, πέφτει στο κενό.